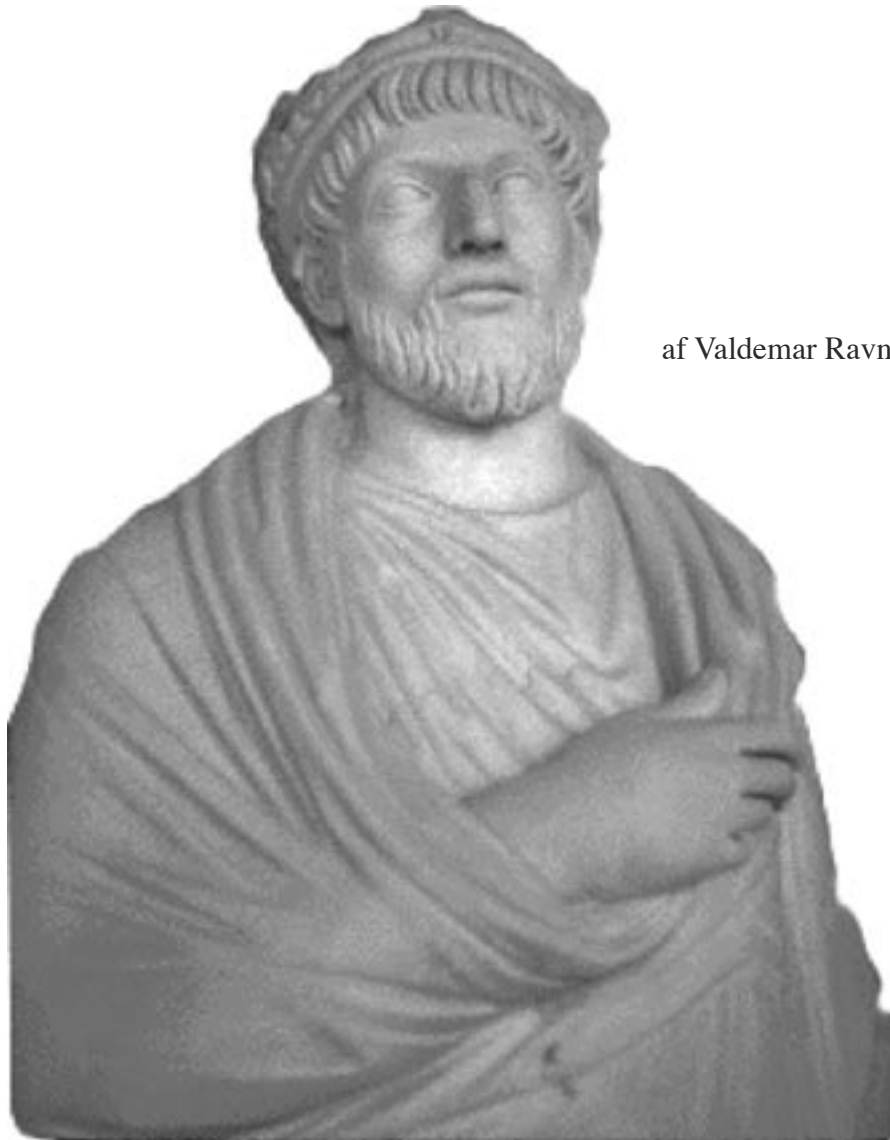

JULIAN -

DEN SIDSTE HEDENSKE KEJSER

af Valdemar Ravn

I år 360 (æra vulgaris) blev Flavius Claudius Julianus den sidste hedenske kejser i det romerske imperium. Han er siden kendt som "Julian den Frafaldne" fordi han, efter, at havde fået en kristen opdragelse, senere omvendte sig til den gamle hedenske religion. Han arbejdede på at genindføre dyrkelsen af de gamle Guder og Gudinder og retablere alle de hedenske religioner. Julians religiøse mål var helt enkelt, at genindføre den ære og status, den gamle hedenske religion havde haft fra tidernes morgen. Han søgte at genrejse alle hedenske religioners dyder, at gøre hedensk undervisning tilgængelig for alle, og at sikre fortsættelsen af den offentlige dyrkelse af alle gamle hedenske guder. Julians mål var at genopbygge og styrke de

mangfoldige hedenske retninger, for at sikre deres senere overlevelse.

Julian arbejdede i første omgang hen imod at bevare alle former for hedenske religioner, så de samlet kunne konkurrere med den kristne kirke. Han befalede ligeledes et stop for forfølgelsen af ikke-kristne, som han forgængere havde sat i værk, og bekendtgjorde, at alle religioner skulle tolereres på lige fod.

Julian påbegyndte derefter en samlet plan for at organisere og retablere den hedensk religion i sig selv. Han genopbyggede de gamle gudetempler, reformerede det hedenske præsteskab, og sørgede for at den gamle hedenske kult fortsatte i offentlighed. Han arbejdede ligeledes på at genindføre he-

denske idealer i verden, ved at fremme offentlig undervisning i de hedenske religioner og filosofier.

Julian regerede som Caesar i det Vestromerske rige fra år 355 til år 360, og siden som Augustus fra år 360 til år 363. Desværre døde Julian i kamp i år 363 - før færdiggørelsen af hans religiøse mål. Han var udset af skæbnen til at være den sidste og største forkæmper for den gamle hedenske religion. De kejsere, som kom til siden, var alle kristne, de genindførte kirkens overhøjhed og forbød al hedensk kult med dødsstraf. Herved gik de gamle skikke til grunde. Alligevel er Julian i tusind år forblevet et symbol på den rene tro og den gamle hedenske religions sande værdi.

Det er heldigt, at der stadig eksisterer omfattende værker fra Julians egen hånd, der kan hjælpe til med at kaste lidt lys over hans samtid. Blandt materiale, der har overlevet, er breve, taler og nogle få satiriske skrifter. Andre samtidige værker er Julians skriver, soldaten Ammianus Marcellinus, historie, korrespondance mellem Julian og Libanius af Antiokia, adskillige taler, love fra den såkaldte Teodosianske Codex samt inskriptioner og mønter. Disse kilder viser, at Julian lagde vægt på genoprettelse. Han, så sig selv som den, der skulle genoprette de traditionelle romerske værdier i samfundet. Selvfølgelig var meget af dette retorik møntet på at forsvare ham mod beskyldninger om at være "usurper" (nedsættende udtryk for en illegitim tronraner). Døg var genoprettelse et tema for samtlige kejsere i det fjerde århundrede. Julian så sig selv som den kejser, der kunne genvinde det, der blev set som romerrikets tabte ære.

Julian blev født i Konstantinobel i år 331 som søn af Kejser Constantins halvbror, Julius Constantinus, og barnebarn af Constantius Chlorus. Hans mor var Julius anden hustru, Bassilina. Julian havde to halvbrødre. En af disse hed Gallus og kom til at spille en stor rolle i Julians liv. Julian var tilsyneladende forudbestemt til en lynende karriere gennem sin fars forbindelser til det Constantinske kejserhof.

Efter en del år med spændte relationer til sine tre halvbrødre, lod han dem tilsyneladende blive en del af den kejserlige familie i årene fra 333 til 335. Constantin gav sine familiemedlemmer forskellige ærestitler, som det var almindeligt blandt romerske kejsere. Julians far, Julius Constantinus, blev på den måde udnævnt til konsul i år 335. Julians mor var ligeledes højt på strå. Julians skriver, Ammianus, kunne fortælle, at hun var af adelig familie. Dette støttes af Libanius, som mener, at hun var datter af en præfekt under Licinius ved navn Julius Julianus. Han havde været et sådant administrativt dydsmønster, at Constantin benådede ham på trods af, at han havde støttet dennes rival til kejsertronen.

På trods af, at Julians mor døde i barsels-seng, havde han en god tidlig barndom. Dette endte dog brat, da hans fætter kejser Constantius II, kort efter Constantins død, foretog en udrensning af Constantins halvbrødre og deres familier. Julian og Gallus gik dog fri, muligvis på grund af deres unge alder. I år 339 blev Julian sat under opsyn af en skytisk (eller evt gotisk) eunuk, ved navn Madonius, der også havde været lærer for hans mor. I byen Nicomedia (i dag Izmit), hvortil Julian var forvist, oplærte Mardonius ham i den græske filosofiske tradition. Ammianus oplyser, at den stedlige biskop Eusebius, der tillige var en fjern slægtning af den kommende kejser, tog sig af Julian, medens han boede i Nicomedia. Julian blev undervist i grammatik og retorik af nogle af de berømteste lærte i hans samtid, som Nicocles and Hecebolius.

I år 344 sendte Constantius II Julian og Gallus i eksil til Macellum i Cappadokien, hvor de forblev i 6 år. I år 351 blev den nu voksne Gallus udnævnt til Cæsar af Constantius II. Siden tetrarkiet, indført af Diokletian, var det romerske kejserdømme organiseret med to overkejsere med rang af "Augustus". En for den østlige del af riget og en for den vestlige. Disse havde to "hjelpekejsere" med rang af "Cæsar". Efter at hans halvbror, således blev udnævnt til "hjelpekejsere" fik Julian lov at rejse tilbage til Nicomedia for at fortsætte sine studier. Han studerede under de velanskrevne filosoffer Aedesius, Eusebius, og Chrysanthius, der introducerede ham for den Neo-Platoniske lære, der blev en så vigtig del af Julians liv. Dog vægtede Julian den tid højst, som han tilbragte i selskab med Maximus af Ephesus, der var Neo-Platoniske filosof og Theurg.

Theurgi betyder "læren om guddommelig virkemåde" og indebærer en slags magisk betvingelse af guddommelig handling.

Det var Maximus der fuldendte Julians endegyldige konvertering til Neo-Platonismen. Senere, da Julian var blevet Cæsar, fortalte han, at han lagde breve fra denne filosof un-

der sin hovedpude, for at lærdommen også kunne sive ind i hans hoved, medens han sov. Under sine felttog på Rhinen, sendte han jævnlige sine taler til Maximus, for at få et ord med på vejen, inden han lod andre høre dem.

Da Constantius II i år 354 lod Gallus henrette, blev Julian kaldt til Italien og holdt under husarrast i Comum nær Milano. Der blev han i syv måneder, indtil Constantius kone, Eusebia, overbeviste kejseren om, at Julian var ufarlig. Derefter kunne Julian fortsætte sine studier i Grækenland under neo-Platonisten Priscus. Dette varede dog kun kort, da han den 6. november 355, af Constantius II, blev kaldt til det kejserlige hof for, at blive udnævnt til Cæsar.

Constantius II havde erkendt det faktum, der havde været åbenlyst siden tetrakiets dage, at Romerriget ikke kunne regeres effektivt af en enkelt mand. Julians udnævnelse til Cæsar (hjelpekejsere) skyldtes nødvendigheden af en kejserlig nærværelse i de vestlige provinser, særligt i Gallien. På grund af Constantius IIs tidligere udrensninger, var Julian den eneste tilbageværende medlem af den kejserlige familie, som var i stand til at udfylde rollen som Cæsar. Constantius gav Julian opgaven at genskabe ro og orden langs Rhingrænsen. Få dage efter Julians udnævnelse til Cæsar, blev han gift med Constantius søster, Helena, for, at styrke alliancen mellem de to.

Trods det at Julian ikke havde nogen militær erfaring, viste han sig at blive en dygtig hærfører. I de følgende år bekæmpede han effektivt de germanske stammer, der forsøgte at trænge ind i Romerriget. Han tilbageerobrede Colonia Agrippina (Köln) i år 356, under hans første felttog i Gallien. Den følgende sommer slog han alemannerne i slaget ved Strasbourg, der blev en stor sejr for romerne. I år 358 opnåede Julian sejre over Chama-vi-stammen og de saliske frankere ved den nedre Rhin. Sidstnævnte forflyttede han til Toxandria nær byen Xanten i Nederlandene. Som resultat af disse felttog kunne Julian

forhandle en fredsaf tale med alle de germanske stammer ved Rhingrænsen på nær nogle få alemanniske høvdinge.

Under sit ophold i Gallien varetog Julian også civile opgaver. Ifølge Ammianus var Julian en dygtig administrator, der sørgede for at rette de uretfærdigheder, der var begået af Constantius embedsmænd. Julian forhindrede blandt andet en skatteforhøjelse, dekretet af den prætorianske præfekt Florentius. Ammianus fortæller også, hvordan Julian satte den galliske provins Belgica Secunda (omfattende Belgien samt dele af Holland og Frankrig) under sin personlige administration.

I år 360, Julians fjerde år i Gallien, invaderede den sassanidiske (eller persiske) kejser Shapur II Mesopotamien (i dag det nordlige Iraq,) og erobrede byen Amida efter en 73 dage lang belejring. Dette brugte Constantius, der var bekymret over Julians stigende popularitet, som påskud for at fratage ham en stor del af hans tropper.

En af de legioner, der blev beordret østpå, var Petulantes Legionen. De ønskede ikke at forlade Gallien, fordi hovedparten af solda-

Billedlig fremstilling af Tetrakiet

terne kom fra dette område og ikke ville dø i en krig langt fra deres hjemstavn. Derfor gjorde de oprør og udnævnte egenhændigt Julian til Augustus (eller overkejsler). Julian nægtede først, som han havde gjort ved en tidligere lejlighed, men blev, efter at have bedt en bøn til guden Zeus, til sidst overtalt til at tage imod udnævnelsen.

I et forsøg på, at undgå en åben konfrontation med Constantius sendte Julian et brev til sin nu medkejsler, hvor han forsøgte at retfærdiggøre Petulantes Legionens handlinger. Han beskyldte Constantius for at have sat de galliske soldater i en umulig situation. Samtidig forsikrede han om, at han kun havde været en uvillig deltager i hele forløbet.

Julians argumentation drejer sig omkring ønsket om at genoprette af romerske dyder og underforstået lå det i luften, at Constantius ikke var i stand til at regere. Soldaterne havde kun været et instrument for gudernes vilje.

Samtidig skrev han også et offentligt "brev til athenerne" hvori han redegjorde, at det var efter gudernes tilskyndelse, at han påtog sig hvervet som Augustus. Skribenten Ammianus fortæller, at medens Julian spekulerede på, hvorvidt han skulle acceptere soldaternes udråbelske af ham til kejsler, i en drøm havde mødt den romerske stats skytsånd. Denne ånd fortalte, at den adskillige gange havde forsøgt at give ham høje udmærkelser, men at den ofte var blevet hindret. Ånden sagde, at nu var det hans sidste chance for at tage den magt det retmæssigt tilkom ham. Hvis han afslog, ville skytsånden forsvinde og både Julian og romerriget ville lide tilbageslag i så tilfælde. Julian skrev også til sin

gamle ven, Maximus af Effesus, hvor han redegjorde for situationen. Han fortalte ham også, at han så det sådan, at guderne havde befale ham at gå tilbage til de gamle skikke og at de ville belønne ham, hvis han gjorde sin pligt.

I resten af år 360 rådede en spændt situation, hvor de to kejsere lurede på hinanden. Samtidig døde Julians kone, Helena, Constantius søster.

I mellemtiden havde Constantius forhandlet fred med Perserne og gjort forberedelser til en militær kampagne mod sin fætter. I juni år 361 angreb og erobrede tropper, loyale over for Constantius II, byen Aquileia på Adriaterhavets nordkyst. Julians tropper belejrede straks byen og han besluttede sig for, at nu var det tid til at samle sin hær og rykke mod Constantius. Imperiet var atter på randen af borgerkrig.

Freden blev dog sikret og borgerkrigen undgået, da Constantius pludseligt døde af naturlige årsager. Fra sin dødsseng i den sicilianske by, Mopsucruenae, udnævnte han sin fætter Julian som sin retmæssige efterfølger.

Noget af det første, Julian gjorde, da han blev kejsler var at reducere alle unødige omkostninger i det kejserlige bureaukrati. Antallet af kokke og barbere var eskaleret under den tidligere kejsers regering og dem bortviste Julian nu fra kejserhoffet.

Han indsatte også sine egne tilhængere på de poster i kejserlige administration, der før havde været reserveret kristne.

Constantius II havde været en fundamentalistisk ariansk kristen, der ikke havde ville tolerere et hedensk medlem af sin familie. Langt mindre på kejsertronen. Derfor havde Julian holdt sin hedenske hellenisme hem-

meligt indtil nu. Efter hans åbenlyse bekendelse til de gamle skikke, viede han sit liv til at beskytte og genoprette den hedenske tradition. Julian begyndte en religiøs omdannelse af staten, hvis mål var at genskabe det romerske imperiums tabte storhed. Han tvang de kristne kirker til at betale de rigdomme tilbage, der var blevet stjålet fra de hedenske templer, da Constantin gjorde kristendommen til statsreligion. Og hvis det stjalne ikke kunne genfindes, uddelte han bøder, der svarede til værdien.

Han søgte at støtte den gamle polyteistiske romerske religion, hvorend han kunne. Hans love var rettet mod kristendommens økonomiske og intellektuelle elite. Hans mål var ikke at udrydde kristendommen, men at genskabe den religiøse pluralisme, der herskede i romerriget før Constantin. For at bevare denne pluralisme, indså han, at han måtte fjerne kristendommen fra de magthavende klasser.

Julian fratog de kristne biskopper alle officielle hverv og marginaliserede deres indflydelse på den kejserlige administration. Alle kirkens jorde blev givet tilbage til de oprindelige ejere, og biskopperne mistede deres privilegier til at rejse gratis på statens bekostning. Constantin og han efterfølgere havde forbudt opretholdelsen af hedenske templer. Mange af templerne var blevet ødelagt og de hedninge, der dyrkede dem, var blevet dræbt eller forfulgt på anden måde.

Julian havde en tretrins strategi; først ville han fratage de kristne deres uforholdsmæssige magt gennem lovgivning. Næste skridt var forsøget på at skabe en hedensk stats "kirke" der kunne måle sig med den kristne. Endelig iværksatte han et filosofisk og retorisk angreb på kristendommen, hvor han ville vise, at kristendommen var en ny og skadelig religion. Han kaldte ligefrem kristne for "ateister," fordi de ikke troede på guderne, men kun på deres egen opfindelse.

Julians lovgivning drejede sig for det meste om at fjerne de kristne privilegier, men den tog også sigte på at stække deres muligheder

Edward Armitage: "Julian den frafaldne presiderer over en forsamling af sekterikere" 1875

for at proselytiserer. Han forbød kristne at undervise i de klassiske discipliner, retorik og grammatik. Julians holdning var, at de kristne, som underviste i de klassiske discipliner, ikke udviste den rette dyd, eftersom de latterliggjorde den fra forfædrene overleverede tro, som disse klassiske discipliner var bygget på.

Den 4. februar år 362 udstedte Julian et dekret, der garanterede religionsfriheden i hele romerriget. Dette dekret gjorde alle religioner lige for loven. At romerriget måtte vende tilbage til dets oprindelige religiøse frisind, betød, at den kejserlige stat ikke kunne påtvinge nogen provins at antage en bestemt religion. Dette dekret holdt i 29 år ind til Kejser Theodosius I, der var meget religiøs og en rettroende katolik, i 391 proklamerede kristendommen som Romerrigets statsreligion. Theodosius forbød da enhver form for hedensk religionsudøvelse og bekæmpede på alle måder kætteri og herunder arianismen. Med Theodosius I var den romersk katolske tro etableret som den eneste sande tro i Romerriget.

Julian derimod forfulgte ikke de kristne. Tværtimod tillod han alle de forskellige kristne sekter af mere eller mindre yderliggående art, som de kristne hovedstrømninger i årene med Constantin og hans efterfølgere havde udråbt som kættere og forbudt. Julian omtalte denne politik i et brev til den anomæiske (en neo-platonisk inspireret ariansk sekt) biskop Aëtius, som han inviterede til bage til Rom, uden frygt for represalier.

Julians forsøg, på at skabe en organiseret hedensk kirke efter kristen model, var mindre heldig. Han udnævnte ypperstepræster over hvert romersk administrationsområde (kaldet diocese - et navn som den kristne kirke siden overtog) og gav dem magt til at udnævne hedenske præster i alle regionens byer. Ypperstepræsterne skulle sørge for at disse præster var værdige til embedet. De skulle være retfærdige overfor deres medborgere og de skulle betragte guderne med ærbødighed. Julian indskærpede, at det var nødvendigt, fordi samfundet havde glemt "forfædrenes skikke i religiøs henseende".

I et brev til Arsacius ypperstepræst i Galatien, beklager Julian sig over, at selv om de traditionelle ritualer var blevet genindført, fortsatte de kristne med, at vinde proselytter. For at modgå dette, mente Julian, at de hedenske præster i Galatien skulle involvere sig i socialt arbejde og kopiere den kristne velgørelse, sjælesorg og hellige levned. Han fremførte derfor en række forbud, hedenske præster skulle efterleve. Fks måtte hedenske præster, hverken gå på værtshus eller i teateret. Han forlangte også, at Arsacius skulle oprette hedenske velgørelsesherberger i hele Galatien. Desuden reserverede han 1/5 af alt hvede og vin, der blev opkrævet i Galatien, til velgørelse. Julian gjorde gældende for Arsacius, at præsternes rolle som samfundets socialarbejdere var i tråd med forfædrenes skikke helt tilbage til Homer.

Det er dog tænkeligt, at dette forsøg på at kopiere den kristne kirke, ikke mindst den hierarkiske opbygning og fælles forskrifter, var en medvirkende årsag til, at hans kampagne mislykkedes.

Den tredje søjle i Julians angreb på kristendommen var, at miskreditere den legitimitet, som denne sekt havde opnået i de 48 år der var gået, fra Constantin til Julians indsættelse. Julian fremlagde de fleste af sine argumenter i sit værk *Contra Galilaeos* (mod Galilæerne.)

I denne bog sammenkædede han først kristendommen med jødedommen. Siden angreb han den jødisk-kristne lære, at mennesket, som noget skabt, ikke var guddommeligt. Den tanke er blasfemi for traditionel filosofisk tankegang, der anser mennesket for en del af det guddommelige, der er blevet løsrevet på grund af en eller anden uheldig hændelse. Julian forklarede derefter, at kristendommen var en vranglære, i forhold til dens jødiske rødder, fordi jødedommen ikke anerkendte Kristus, der jo er det centrale i kristendommen. På trods af, at han anså jødedommen for at være en blasfemisk religion, anerkendte Julian dog, at jødedommen havde en vis legitimitet på grund af dens 1000-årige historie. Han fandt det unaturligt, at nogen kunne tro på en religion, der bare var et par hundrede år gammel. Julian førte denne argumentation ud i praksis, ved at forsøge at genopbygge jødernes tempel i Jerusalem, der var blevet ødelagt af kejser Titus i år 70. De kristne så ødelæggelsen af templet som et tegn, der opfyldte en profeti, der retfærdiggjorde deres egen sekt, ved at gøre jødedommen forældet. I år 363 udnævnte han en mand ved navn Alypius til, at lede opbygningsarbejdet. Han måtte dog indstille arbejdet på grund af forberedelserne til det mesopotamiske felttog og det blev aldrig siden genoptaget. Kristne påstod siden, at

Ifølge legenden blev st. Martin slået til ridder af Julian den frafaldne.

standsningen af byggeriet skyldtes mystiske ildkugler, der dræbte arbejderne. Den følge af de kristnes manglende dydighed, som støjtede Julian mest, var deres evne til at skabe uroligheder i de samfund, de boede. Et eksempel opstod i Alexandria, hvor borgerne lynchede den upopulære biskop George i 362. Julian klandrede indbyggerne for, at deres handlinger havde truet samfundets orden. I følge Julian havde gerningsmændene glemt deres forfædre, og for øvrigt burde de have spurgt ham først, eftersom guderne havde sat ham til at regere verden. Ligeledes skrev han i et brev til Hecebolius, at han slog hånden af de arianske kristne i Edessa, eftersom de havde foranstaltet optøjer og derved forstyret den offentlige orden. Han truede med at inddrage deres religionsfrihed, hvis de fortsatte med at fremture.

Det lykkedes aldrig Julian fuldstændigt at gennemføre sine reformer. Efter at han tilbragte noget tid i Konstantinopel, begav han sig i år 362 på rejse gennem Lilleasien til Antiochia, der skulle være springbræt for hans mesopotamiske felttog. Undervejs besøgte han alle regionens byer, hvor indbyggerne donerede penge, mandskab og materiel og derved viste deres tillid til ham. Samme vinter havde der være tørke og jordskælv i Syrien. Senatet i Antiochia, der var domineret af kristne, nægtede at støtte ham og forlangte, at han skulle give de indsamlede midler i katastrofehjælp. Dette fik Julian til at skrive sit sidste værk, Misopogon (skæghaderne) da han som hedning havde skæg, hvilket ikke var mode blandt de kristne på daværende tidspunkt.

Trods den manglende støtte, fortsatte han forberedelserne og drog ud på sit livs sidste felttog mod perserne, for at erobre Mesopotamien tilbage til Romerriket.

Julian blev dræbt i år 363 medens han ledte den romerske hær i et felttog mod den gamle fjende Persien. Med Julians død forsvandt

det sidste håb for hans anstrengelser. De kristne ledere frydede sig og fornyede sit angreb på den gamle tro med tiltagende styrke. Dog var deres ødelæggelser ikke uden konsekvens for dem selv. Femten år senere led den demoraliserede romerske hær sit største nederlag overhoved i slaget ved Adrianopel. Tredive år senere blev Rom plyndret og den vestlige civilisation kastet ud i en åndelig middelalder, fra hvilken vi i dag kun lige er begyndt at rejse os. Under denne mørketid mistede vi ikke bare vores gamle spirituelle traditioner, men vi har oplevet, hvordan kristendommen, der foregiver at udspringe af kærlighed til det guddommelige, har gjort millioner af mænd, kvinder og børn til martyrer både i Europa og Amerika. Endda jorden selv, har den påført sit had. Og alligevel havde det ikke behøvet at blive sådan. Julian viste verden, gennem sit virke, at der er et fornuftigt alternativ med respekt for fortiden og håb for fremtiden. En vej uden forfølgelse og ødelæggelse. Den omvendelse han gennemgik, er stadig én, vores moderne samfund må tage. Måske nu, mere end tidligere. For vejen til harmoni er altid den samme – ærbødighed for guderne.

Julian Samfundet

Moderne neo-paganistiske rekonstruktivister anvender gerne betegnelsen "Julian den Trofaste," i direkte trods mod det negativt ladede udtryk, "den frafaldne," som de kristne betegnede ham.

I dag findes endda en religiøs orden ved navn "The Julian Society" eller "Julian Samfundet."

Som en tvær-hedensk religiøs orden har Julian Samfundet tre grundlæggende mål:

1. at fremvise kejser Julians liv og virke for den moderne verden (til både hedninge og andre) som et historisk eksempel på hedensk dyd, værdighed og social ansvarlighed.
2. at genfremstille ideen om en forenet, men mangfoldig, verdensomspændende hedensk bevægelse, som udtænkt af neo-platonistiske filosoffer, fremført af kejser Julian, og andre sen-antikke hedninge, som et levedygtigt al-

Den Persiske kejser Shapur II

ternativ til kristendommen.

3. at fortsætte kejser Julians plan og arbejde for at genindsætte hedendommen på dens retmæssige plads, som en stor og velrenommeret verdensreligion.

Det er Julian Samfundets håb, at kejser Julians historiske arv vil give de, der dyrker de gamle guder i dag, mulighed for, klart at fokusere på de emner, som vi alle deler. Vores traditioner er lige så forskellige, som de var i antiken. Samtidig har vi mange skriftlige filosofiske værker og eksemplet fra den kejser, der førte den sidste store kamp for hedensk genrejsning, til at give os løsninger, der vil tillade os at bevare vore egne traditioner og dog handle i fællesskab.

Julian Samfundets idealer er forenelige med alle former for hedensk spiritualitet. Man kan sagtens være medlem af Julian Samfundet samtidig med, at man er medlem af andre hedenske foreninger. Julian Samfundets åndelige filosofi er at fokusere på positiv personlig opførelse og ansvarlighed. Det er Julian Samfundets opfattelse, at hvert medlems personlige tro og forbindelse til guderne er deres eget ansvar og er ligeledes vist gennem deres arbejde i verden omkring dem.

Mere information om Julian Samfundet kan fås på internetadressen <http://juliansociety.org/>

THE JULIAN SOCIETY

Membership Card

has chosen to continue the Emperor Julian's efforts to restore paganism as a major world religion, and holds full rights and benefits within The Julian Society. May the Gods guide this sacred work.

The Julian Society, P.O. Box 1987, Wells, ME 04090
www.juliansociety.org